

'Ελύσαμεν διὰ παντὸς δεσμῶν ἀρχαίων πέδας
 κ' ἐρῶντας ἐτινάξαμεν προγονικῶν παπύρων...
 Δαρίου-Παρσατίδος εἶχατε δύο παῖδας,
 τὸν Ἀρταξέρξην δηλαδὴ καὶ τὸν γωστόν τὸν Κύρον,
 κ' ὁ Κύρος εἶχε τὸν κλεινὸν τὸν Ἀστυάγην πάππον,
 κ' ὁ Σάκκας ἦτο κερκατὴς τοῦ Κύρου καὶ θεράπων.

Ὅντος μεγάλ' ἡ χώρα σας, ἐκεῖν' ἡ Περσική,
 μὲ δόξαν κοσμοκράτορα καὶ μὲ μυθώδεις πλοῦτους...
 μὰ σεῖς, ὡς λέγουσι σήμερον μεγάλ' ἱστορικοί,
 καμμίαν σχέσιν παντελῶς δὲν ἔχετε μὲ τούτους,
 μῦτε μὲ τὸν Μακρόνιο καὶ μὲ τὸν Τισσαφέρην,
 καὶ μόνον πόθος φιλικὸς εἰς τὰς κλεινὰς σας φέρει.

Μὰ μὴν παραξενεύσεθε καὶ μὴ δυσαρεστεθε,
 κ' ἂν τὸν Περσῶν τῶν παλαιῶν ἀπόγονοι δὲν εἴσθε,
 ἀλλὰ κ' ἔμεῖς δὲν εἰμεθα τοῦ πάλας Μαραθῶνος
 φυλῆ τετιμημένῃ,
 καὶ σήμερον ἀπόγονος τοῦ Περικλέους μόνος
 ὁ Περικλέος μένει.

Ὁ χρόνος μετεμόρφωσε τοὺς Μαραθωνομάχους
 καὶ σήμερον τοὺς ἔκαμε κοκκόντας βατράχους.
 Κι' ἐγὼ λοιπὸν ὁ Φασουλῆς, τῶν Ἀθηνῶν φορημί,
 προπίνω ἵστην ὑγιαίν σου καὶ πάλιν, Ἰμβραήμη,
 κ' ἀμέσως διαβίβασε ἵστον κύριον Σατραπήν
 ἔλων τῶν Περικλέτων μὴς τὴν ἐνθερμον ἀγάπην.

Ἐπλώσου ἵστα γρασίδα μας καὶ φούσκωσε μ' ἀέρα...
 βεβαίως σύμμαχος καὶ σὺ μὲς ἤλθες ἐδῶ πέρα,
 κ' ὡς σύμμαχον σὲ χαιρετῶ κ' ὡς φίλον ἀπειράκις...
 ὡς τόσο πάντα τυχερὸς αὐτὸς ὁ Θεοδώρηκς.

Ὅταν ἐκεῖνος κυβερνᾷ
 τὸν τόπο τὸν τεπελογιᾶ,
 λύσσα τὸν κόσμον πιάνει
 συμμάχους νὰ μὲς κάνην.

Γι' αὐτὸ δὲν παύει, φίλε Χάν, νὰ μὲς διακηρύττη
 πῶς δὲν χρειάζονται ὅ' ἔμεις στρατεύματα καὶ στόλοι,
 καὶ δίχως νομοσχέδιον κανένα τοῦ Διμπρίτη
 καὶ ἵστην Περσίᾳ μὲς ζητοῦν, μὲς θέλουν καὶ ἵστην Πόλι.

Κι' ἡ σύμμαχος ἡ κραταιὰ τῶν κραταιῶν Σουλτάνων,
 ἡ περιζήτητος Ἑλλάς,
 στρέφει καὶ πάλιν ἵστας Αὐλὰς
 τῶν Σούσαν κ' Ἐκβατάνων.

Πῖνε μαζί μας, Ἰμβραήμη, καὶ πῆς τοῦ φίλου Σάχη
 πῶς ὁ Σανιδαρκούμαρος τὴν ἀπαρτία θάχη.
 Μὲ Μάη τριαντάφυλλα τὴν κεφαλὴν σου ραῖνω,
 καὶ μάθε, Χάν ἀγαπητέ,
 πῶς ἤλθαν κ' ἔλλοι βουλευταὶ
 μὲ τῶν Πατρῶν τὸ τραῖνο.

Μετροῦν τὰ Κορδονόπουλα... γλεντᾶτε... τραλαλά...
 κᾶποτε ἴγια ἄβρισκονται, καὶ κᾶποτε πολλὰ.
 Μετροῦν τὰ Κορδονόπουλα
 κ' ἔλα τὰ Βουλευτόπουλα.

Ἐκεῖνκ παίζου τὸν κρυφτὸ, τὸ κλωτσσοκοφρὶ τᾶλλα,
 κ' ἡ Μπόρα ταλανίζεται,
 κ' ὁ Θεοδώρηκς κλονίζεται,

μὰ τοῦ φωναζοῦν: ἔνοια σου, κ' ἂν πάρης κουντρούβαλα,
 σῶπα, παραπονηρικό, κ' ὁ κόσμος δὲν ἐγάθη,
 καὶ μὲ τὰ ζύλα τῶν γιαπῶν γιαιτρεύονται τὰ πάθη.

Πῖνε μαζί μας... τραλαλά...
 καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ
 νὰ γραψῆς τὰ συμβαινόντα μὲ ζῆλον καὶ σπουδὴν
 ἵστον σύμμαχον Σατραπήν σου, τὸν Μουσαφιρεδῆν.

Κάτσε μαζί μας, Ἰμβραήμη, νὰ φῆς ψωμί κ' ἄλατι,
 καὶ τώρα, φίλε, παρευθὺς
 νὰ πῆς καὶ σὺ νὰ στατηθῆς
 ἀπάνω ἵστο Παλάτι.

Π.—Σὲ συγχάρω, Φασουλῆ μου...

Φ.— Τὶ καλὸ τοῦ Χάν τοῦ πάπα,
 ὅμως βάστα με, καυμένε, κ' εἶμαι ἵστο μεθῖσι πάπα.

Ἦλθες, Μάη χρυσομάλλη,
 καὶ τὰ νέα σου τὰ κάλλη
 ζῆστρωτο γαιδοῦρι ψάλλει
 μὲ φωνὴ γλυκερά.

Ἦλθες μὲς ἵστην Ἑγκρασία
 κ' ἔλα γίνονται θυσία,
 σύμμαχοι μὲ τὴν Περσίᾳ
 καὶ μὲ τὴν Τουρκίᾳ.

Περικλέτο μου κασιδίη,
 γίνε ἵστο μεθῖσι σκίπια,
 κ' ἔδω μέσα ἵστο γρασίδι
 τοῦς παληο-Βουλγάρους κτύπα.

Δῶσε μου κανέν' ἀγγουρὶ, δῶσε μου κανένα τσίρο...
 ἄχ! καὶ νᾶχα τοὺς Κινεζοὺς τῆς κοιτίδης τῶν νὰ σύρω.
 Ὡχ! κ' ἔς φέρη, Περικλέτο, κ' ἔς βαρῆσουν τὰ βιολιά μας...
 ἕνα φύλλο τῆς Εὐρώπης γράφει γὰρ τὸν Βασιλιῆρα μας
 πῶς ἀφίνει τὴν Κορῶνα καὶ τὸν Θρόνον παραιτεῖ...
 θέλει λείει νὰ ἴσυχάση... νὰ ἴσυχάση; κ' ἀπὸ τί;

Παραιτήσεως ἀνάγκη δὲν παρίσταται καμμία,
 κ' ἂν τρώντι τὸν πειράξη τῆς Βουλῆς ἡ τρικυμία
 καὶ γυρεύει νὰ ἴσυχάση καὶ νὰ μὴν ἀκούη λόγια,
 δὲν πηγαίνει ἵστην Εὐρώπη, δὲν πηγαίνει ἵστα Τατόγια;

Κι' ἐν πολέμῳ κ' ἐν εἰρήνῃ
 κᾶν Κορριάτης μὲς λαμπρίνει,
 κᾶν Ζαμηκς, κᾶν Κορῶνα,
 τὸ κεφάλι δὲν βαρῖνει
 τῆς Ἑλλάδος ἡ Κορῶνα,
 κ' εἶναι τόσοσον Περικλῆ κατσορομάλλη,
 ποῦ νομίζεις πῶς φορεῖς τὴν ρετομπλικά τοῦ Ράλλη.

Π.—Τώρα πῖνω ἵστην ὑγιαίν καὶ τοῦ Πρίγκηπος Ἀνδρέα,
 ποῦ τοῦ Βάττεμπεργὲ ἐπῆρε τὴν Ἀλλική τὴν ὥραια.

Φ.—Νᾶναι τρεῖς εὐτυχιάνοι καὶ τὸ νέο τὸ ζευγάρι.

Π.—Δάδε τώρα μὲ ἵστα μούτρα, κοκκαλαρικό ζαγάρι.

Ἰστον Παππανικολάου, τούτέστι τὸν Βασιλείου,
 οἰνοποῖον σπουδαῖον καθ' ὅλην τὴν ὕψηλον,
 κρασιὰ λαμπρὰ Τεγέας καὶ Καμπαρνίτης πρώτης,
 ποῦ φαίνεται ἐμπνευσμένος κ' ὁ πλέον χάχας πῶτας.